

Zomervakantie

Voor Els, Freya en Karina

Andere boeken van Eva Vleeskruyer bij Clavis

Rijmelsteeltje

Zomervakantie ... Lang, lang ... laaang! Lekker lang buiten en lekker zwemmen. Mijn moeder staat tot haar enkels in het water te bibberen. Eigen schuld. Moet je er maar in één keer in rennen. Anders is het te laat, dat heeft ze zelf gezegd. Ik kom er mooi niet meer uit. Wat klotst het zachte koele water fijn tegen mijn buik en benen. Ik houd mijn kin boven water en blaas het water weg. Ik heb een baard van spuug die ik er steeds moet afvegen.

Pliepje wil niet nat worden. Dat is vreemd, want tijgers houden van water. Maar Pliepje is geen gewone tijger, ze is mijn welp. Ik heb zes welpjes. Pliepje is de kleinste en de drukste. Ik weet niet meer hoe de andere welpjes heten, maar ze gehoorzamen een stuk beter. Pliepje is meestal zo groot als een chocoladevlok. Maar soms wat groter, zoals een legopoppetje. Ik zet haar vaak op mijn hoofd, tussen mijn tijgeroren. Ook bij het zwemmen, dan wordt ze niet nat.

Mijn moeder roept. Ik moet ingesmeerd worden. Met zonnebrandcrème. Ik noem het altijd 'zonderbrandcrème'. Dat is een betere naam.

Mijn moeder roept weer. Ik ren het water uit en weer erin om het zand af te spoelen.

Eva Vleeskruyer

Tijgera

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Senne Trip

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: fantasie, avontuur, dieren

NUR 281-282

ISBN 978 90 448 4721 5

D/2023/4124/060

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Heet

‘Kom op, insmeren!’

Ik kom het water uit. ‘Overal zand, mam.’

Ik haast me terug het water in. Mijn moeder gaat zo tellen.

‘Ik tel tot drie! Eén ...’

‘Niet tellen!’ roep ik terwijl ik weer uit het water ren.

Ze stopt met tellen en droogt me af.

‘Pliepje moet ook worden ingesmeerd,’ zeg ik. ‘Ze wilde niet uit het water komen.’

Ik krijg een boterham. Met worst natuurlijk, want tijgers zijn vleeseters. Het zand kraakt tussen mijn tanden. Mijn moeder zegt dat dat erbij hoort. GRRT, GRRT, GRRT. Het voelt grappig. ‘Ik lust wel zand,’ zeg ik, ‘maar Pliepje niet. Die heeft liever ijs.’

‘Als we straks terugfietsen, mogen jullie een ijsje,’ zegt mijn moeder.

Zodra ik weer in het water lig, ben ik het helemaal vergeten. Ik ben Tijgera, de wisseltijger. Want ik ben een meisje, maar ook een tijger. RRROE! Ik doe mijn tijgertraining in het water. Pliepje zit op mijn hoofd. Ze wil niet nat worden. Anders was ik wel kopje-onder gegaan. Als ik zeven ben, durf ik het zeker.

‘RRROE!’ grom ik. Dat is mijn dappere tijgergrom.

Pfff ... heet ... Het is zo heet dat we binnenblijven. Dat is pas raar. Het is zó heet, dat we NIET naar het strand gaan. Filmpjes bekijken lukt wel. Ik heb ze allemaal al gezien, maar ik vind ze toch leuk. Ik vraag het aan mijn moeder, die ‘ja’ zegt. Beneden zijn de gordijnen dicht. De ventilator wuift heen en weer, en ik voel het zweet op mijn voorhoofd afkoelen. Heerlijk.

‘Mag ik een ijsje?’ vraag ik. Dat mag. Het mag veel vaker dan normaal. Echt fijn.

‘Ik wil de tv aanzetten, maar dat heeft mijn vader al gedaan. Hij ligt op de bank met de afstandsbediening. Hij kijkt naar bergen en fietsende poppetjes. Iemand van de radio praat erdoorheen. Een van de poppetjes fietst voorop. Het is een man. Hij kijkt alsof hij moet huilen en zijn fiets wiebelt heen en weer van het trappen. Ik vind er niets aan. ‘Pap, zet je iets leuks aan?’ vraag ik.

‘Dit is leuk!’ zegt mijn vader. ‘De toerdefrans.’

‘Pliepje heeft een hekel aan de toerdefrans,’ zeg ik. ‘RRROE!’ Dat is mijn verveelde tijgergrom.

Ik ga tekenen. Ik laat Pliepje zien hoe je een tijger tekent. Een lijf met poten, een kop met oren en een lange staart. Daarna veel scherpe tanden en de strepen met oranje en zwart. ‘RRROE!’

Schrijven kan ik ook al. Maar vooral Tijgerse letters. Die zijn veel moeilijker dan gewone letters. Tijgerschrift kun je twee kanten op lezen. Je kunt ze ook in een rondje schrijven. Zo kun je een woord altijd doorlezen. Pliepje vindt het nog lastig. Maar zij is ook nog maar een welpje.

‘SLE NAV AREGJIT,’ schrijf ik op. Ik laat het aan mijn moeder zien. Die probeert het te lezen. ‘Tijgers?’ vraagt ze.

‘Ja, moeilijk hè,’ zeg ik.

‘De schaduw staat op de tuin,’ glimlacht mijn moeder. ‘Wil je in je zwembadje?’

‘Ik wil niet nat worden,’ piept Pliepje.

‘Nou, ik wel, hoor!’ juich ik. ‘Afkoelen in mijn badje! Mag ik dan ook nog een ijsje?’

Regen

Pliepje wil in haar badpak naar buiten. 'Met regenlaarzen en een paraplu,' zeg ik. Ik heb de paraplu al gepakt. De doorzichtige met kikkers erop. Mijn laarzen zijn rood met zwarte stippen. Lieveheersbeesten. Ze zijn te groot. Daar groei ik wel in, zegt mijn moeder. Nu vallen ze altijd uit bij het schommelen.

De regen roffelt tegen de ramen. De goten zijn rivieren. Druipende watervallen stromen de put in.

'Toe, *pliez, pliez, pliez?* Mag het?'

'Wat?' vraagt mijn moeder.

'In ons badpak naar buiten. Het is niet koud, mam. Tijgers zijn gek op water. Het staat op de tijgerlijst.' Ik pak de lijst die ik heb geschreven. Het waren eigenlijk boodschappen, opgeschreven in tijgerschrift. Maar nu is het de tijgerlijst. Daar staat alles op over tijgers.

REMMOKMOK TSROW ILOCCORB KLEM PLIEPJE AREGJIT

Pliepje heeft haar naam op de lijst geschreven en ik de mijne.

'Kijk, hier staat het. Tijgers gaan altijd in hun badpak naar buiten in de regen. Want tijgers wonen in het oerwoud en daar is het echt heet.'

Ik laat het zien aan mijn moeder. Ze kijkt verwonderd, maar ik mag toch mijn badpak pakken. Zal ik nog een regenjas aantrekken? Pliepje vindt het niet nodig.

'Pliepje houdt toch niet van nat worden?' vraagt mijn moeder.

'Wel van regen,' leg ik uit. 'Alle tijgers houden van regen.'

Ik trek Pliepje haar badpakje aan en haar regenlaarsjes. Ik ren naar de keuken. Uit de lage keukenla vis ik een papieren parapluutje. Ik moet goed zoeken tussen kurken, pleisters, prikkertjes, plastic zakjes en van die witte dingetjes met ijzerdraad erin. Als ik iets nodig heb, ligt het altijd hier. 'Kom op, Pliepje! We gaan de mieren redden uit die kolkende rivier!'

Buiten klettert de regen op mijn paraplu. Overal druppels. Ik stamp met mijn laarzen door de plassen. Flinke golven klotsen mijn laarzen in. Mijn voeten zijn drijfnaat. 'Niet opgeven, Pliepje! Daar zijn de mieren.'

Ik stap door de goot. Tussen mijn vingers houd ik het parapluutje van Pliepje. De blauwe kleur loopt uit op mijn huid. Ik laat het parapluutje ondersteboven dobberen in

de rivier. Het parapluutje wordt de put in gezogen. Ik zie het over de rand van de waterval verdwijnen. 'Kijk uit, Pliepje!' roep ik. Te laat ...

Huilend sjok ik naar huis. Mijn moeder vraagt of ik gevallen ben. Ik huil nog harder. 'Nee-hee-hee ... Pliepje ... Pliepje is de put in gespoeld ...' Ik huil met lange uithalen.

'Dat lijkt me een klus voor Tijgera, de ninjatijger,' zegt mijn moeder. Ik leef op en droog mijn tranen.

'Dit is zeker een klus voor Tijgera, de ninjatijger!' Ik maak een sprong en beland op één knie, met één arm in mijn zij en mijn vuist vooruit.

Wat heb ik nodig om een welpenredder te maken? Een stok uit mijn bosverzameling. Een stuk touw, cadeaulint van mijn moeder. Van die mooie glimmende. Als laatste pak ik een kurk uit de lage keukenla. Ik maak alles aan elkaar vast en ren weer naar buiten.

De regen drupt na. De rivier stroomt nog steeds. Ik

laat de kurk in de put zakken. 'Pliepje!' roep

ik. 'Klim er maar op!'

Ik hoor een piepstemmetje uit de put. 'Mama! Ik leef nog, hoor!'

'Goed zo, Pliepje!' antwoord

ik. 'Ik ben trots op je!'

Ik trek het lint met de kurk omhoog.

'Pliepje!' roep ik opgelucht.

Pliepje is nat van top tot teen. 'Brr ...' rilt ze. 'Ik hou niet van nat worden.'

'RRROE!' zeg ik. Dat is mijn opgeluchte tijgergrom. Ik droog Pliepje af en zet haar op mijn hoofd. 'Kom Pliepje, we gaan naar huis.'

Tijgerland

Ik verveel me. Mus is op vakantie. Mus is mijn vriendin. Wie goed tijger kan spelen, mag mijn vriendin zijn. Mus is een prima tijger: ze kan grommen, ninjatijgersprongen maken en sluipen. Ze kan ook fluiten, maar dat doen ninjatijgers eigenlijk niet. Ik ben wel aan het oefenen, maar zodra ik een fluit hoor, is hij weer weg. Mus fluit gemakkelijk vijf keer na elkaar.

Ik mis haar. Ze is echt ver weg.

‘De dag duurt lang,’ zeur ik tegen Pliepje. Mijn welpje zegt dat ik me niet hoeft te stellen. We kunnen altijd op avontuur gaan, dat duurt wel een hele dag. Daar heeft Pliepje gelijk in. ‘Zullen we op vakantie gaan?’ stel ik voor.

Pliepje juicht. ‘RRRIE WIEEH!’

‘RRROE!’ grom ik. Het is mijn blije tijgergrom.

Eerst inpakken. Ik vind een grote boodschappentas met plaatjes van groenten erop. Die is handig. Jammer dat er geen wielen aan zitten, want als ik me klein maak, pas ik er prima in.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik aan Pliepje. Naar Tijgerland, besluit Pliep. Dat is heel ver, in het oerwoud. Er wonen veel tijgers en een paar leeuwen. Pliepje is daar geboren. Alle welpjes zijn er zo groot als chocoladevlokken.

Ik pak de tas in met alle belangrijke spullen. Kussens om op te slapen, klei, boeken, servies en pannen uit mijn keukentje. Plastic groenten en gebreide groenten. Er zitten ook worstjes bij en een vis. ‘RRROE! Dat is het beste tijgereten!’ grom ik naar Pliep.

‘Je kunt beter voor de zekerheid ook wat echt eten meenemen,’ zegt Pliep. Dat is verstandig. Het is een lange, gevaarlijke reis naar het oerwoud. We kunnen haaien tegenkomen en die eten echt alles op.

‘Je hebt helemaal gelijk, Pliepje,’ geef ik toe. ‘We hebben maar beter genoeg bij ons. Wacht even. Stiften, telefoon, babykleertjes en dat dinosaurusskelet.’

Pliepje kijkt me verbaasd aan.

‘Dat is een fossiel, Pliep. Wist je dat niet? Ik heb het voor mijn verjaardag gekregen.’ Het skelet zat in een blok klei met een plastic hamertje erbij. Van mijn moeder mocht ik er toen ook met een echte hamer op slaan, maar er kwam alleen wat zand van af. Mijn moeder vond het een gedoe en gooide het blok met een plons in een emmer water. Toen werd het zacht en ontdekte ik het skelet. ‘We nemen het mee, want het skelet geeft licht in het donker. Dat is handig voor ’s nachts.’

‘Op naar de keuken!’ zegt Pliepje. Ik sleep de tas mee door de woonkamer, langs de piano, naar de keuken. Mijn moeder vraagt wat ik ga doen, maar ze kijkt niet op van haar laptop. ‘Op vakantie!’ roep ik. ‘Naar Tijgerland!’

‘Veel plezier, lieverd,’ zegt mijn moeder. Mooi, het mag!

‘Wat hebben we nodig, Pliepje? Broodjes, koeke en fruit, want fruit mag altijd, zegt mijn moeder. Limonade. En worst, want tijgers zijn vleeseters.’ Ik trek de koelkast open. Geen limonade. Ik stop de worst in de tas. Cola? Dat mag zeker niet van mijn moeder. Maar ik zie geen limonade en zonder drinken kun je niet naar het oerwoud. Ik pak de cola in.

Nu moeten we Tijgerland zien te vinden. Pliepje zegt dat het heel ver is.

‘Helemaal op zolder?’ vraag ik. Het is helemaal op zolder, dus ik sleep de tas mee de trap op. BONK ... BONK ... BONK ...

Het is een zware reis vol gevaren: happende krokodillen, bijtende haaien en brullende dinosaurussen. Pliepje vindt het doodeng. Ik zet haar gauw op mijn hoofd. ‘Niet bang zijn, Pliep. Ik ben bij je,’ troost ik haar.

Hèhè, we zijn er eindelijk! Nu wat eten en drinken. Ik eet een perzik en verstop de pit onder de poot van een stoffig oud kastje. De banaan is een beetje geplet. Die hoeft ik niet meer. Daarna neem ik een slokje cola. Pliepje mag nog niet proeven, ze is te klein voor frisdrank. Ik draai aan de dop. Superstroef! Met mijn tijgerkracht draai ik zo hard als ik kan ... PssssssJJJJJJ! Gelukt! Een massa schuim spuit uit de fles.

